

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXVI.

ČÍSLO 2

FEBRUÁR 2018

Vernosť

Vytrvalostný beh - Úspešná Dobrá novina - Nové centrum starostlivosti
Pomáhajme s Úsmevom - Plesová sezóna - Verní a oddaní - Vtipparáda

Na maškarnom plese, 4. február 2018, Piaristická škola F. Hanáka

Vytrvalostný beh

Vytrvalostný beh je zo svojej podstaty jednotvárnou pohybovou aktivitou. Taký sa zdá byť aj život. Deň za dňom si podáva štafetový kolík a týždeň čo týždeň ubieha vo svojom rytme času a striedaní prác. Rovnaký okruh, častokrát a v mnohých prípadoch domov a práca, kde sa neustále niekto predbieha a snaží sa byť lepší od iných.

Neúprosne životné tempo nás ženie stále vpred, a tak ako sa bežeckým zraneniam nedá nikdy vyhnúť absolútne, tak je to aj so zraneniami v živote. Nedokážeme sa vyhnúť zraneniam z práce, v osobnom rodinnom živote, dokonca aj vo vzťahu k Bohu.

Ale účelné striedanie štýlu behu možnosť zranení výrazne zmenšuje. Aj my sa musíme naučiť malým aj veľkým krokom, zvolniť tempo i pridať, dvíhať nohy do výšky aj ich kontrolované držať pri zemi. Pretože ako dobre vieme, život nie je ideálna rovinka, ale niekedy je to poriadne kopcovitý terén.

Samozrejme, taký bežec absolvuje aj tréning. No keby sa ten život dal natrénovať, snád' by to bolo o čosi lepšie. Ale veľmi dobre vieme, a v tom sa pomýliť nedáme, že „žijeme len raz, práve tu a práve teraz“. Snád' len príklady úspešných bežcov - príklady svätých - nám

môžu pomôcť o trochu lepšie ten náš životný okruh zvládnuť.

A tak možno tri nenahraditeľné a nemenné rady od držiteľov víťazného venca. Ako prvé a snád' najdôležitejšie: Nepodceňovať stravu a pitný režim. Pravidelne prijímať pravý pokrm a pravý nápoj v Eucharistii. Druhá rada znie: Aj relaxácia je dôležitá. Čas pokoja a oddychu, naberať nových síl v Božej prítomnosti, v prítomnosti najlepšieho životného trénera. A do tretice... Pustíte si hudbu, ktorá vás nakopne. Veľký apoštol Ríma a duchovný patrón tohto večného mesta, svätý Filip Neri, bol známy okrem žartíkov aj svojimi krátkymi náboženskými popevkami. Takto posilnení už žiaden strach. Len smelo vstať a vydať sa opäť na ten beh vernosti. Veď nie ten, kto začne, ale ten, kto vytrvá až do konca, bude spasený.

Marián Husár, kaplán

Dobrá novina v 23. ročníku vyzbierala už 1 milión eur

23. ročník koledníckej akcie Dobrá novina prekonal hranicu vyzbieraného 1 milióna eur. Vo štvrtok 18. januára bola suma príspevkov na účte verejnej zbierky Dobrej noviny vo výške 1 063 820,52 eur. Na konečný výsledok zbierky si ešte musíme počkať, pretože zbierka trvá až do konca marca 2018. Stále je možné ju podporiť a prispieť tak na rozvojové projekty v Afrike.

Historický míľnik vníma koordinátorka Dobrej noviny Anna Paľovová v širších súvislostiach: „Pri mojej komunikácii s jednotlivými farnosťami sa na túto vykoledovanú sumu nemôžem pozerat' iba ako na číslo, je za tým oveľa viac. Dobrá novina je o evanjelizácii, o radošti, o tradícii a solidarite. Mám veľký rešpekt pred každým koledníkom, ktorý ohlasuje radostnú zvesť, a pred každou rodinou, ktorá otvára dvere svojho príbytku a prispieva do pokladničky,“ hovorí.

Lepšia starostlivosť o ženy aj deti

Ťažiskový projekt 23. ročníka je zameraný na podporu zdravotného strediska v Alitene na severe Etiópie, ktoré vedú sestry vincentky a Dobrá novina ho podporuje od mája 2015. Až šesť z desiatich žien nemalo v tejto oblasti pri pôrode k dispozícii zdravotnú starostlivosť a len jedna z desiatich žien rodila pod dohľadom odborníka.

Projekt tieto nepriaznivé štatistiky mení. Jeho cieľovou skupinou projektu sú ženy v produktívnom veku a deti do piatich rokov života, ktoré patria medzi najzraniteľnejšie skupiny obyvateľstva. V alitenskej klinike sa už narodilo 129 bábätiok a počet

matiek, ktoré v tehotenstve a po pôrode pravidelne navštevujú kliniku, sa každým rokom zvyšuje.

Finančné prostriedky zo zbierky Dobrej noviny sú určené aj na ďalšie rozvojové projekty, vytvárajúce podmienky na dôstojný život a integrálny ľudský rozvoj detí, mladých ľudí, dospelých, rodín a komunít v krajinách subsaharskej Afriky. Podrobne sú všetky projekty, a to, ako pomáhajú, popísané na webovej stránke Dobrej noviny.

Slováci sú otvorení pomáhať

Bez tisícok koledníkov by nebolo možné vykonať takéto veľké dielo, čo oceňuje aj riaditeľ Dobrej noviny Marián Čaučík. „Ďakujeme veľmi pekne všetkým rodinám, ktoré koledníci Dobrej noviny navštívili, aj individuálnym darcom za ich štedrosť. Vďaka ich príspevkom môže Dobrá novina nielen v Etiópii, ale aj v Južnom Sudáne, Ugande a v Keni prostredníctvom konkrétnych a adresne rozvojových projektov tamojším ľuďom pomôcť. Spolu sme vytvorili veľké dielo a potvrdili, že Slováci sú otvorení ľuďom, ktorí potrebujú pomoc, hoci sú aj geograficky veľmi vzdialení,“ pripomína. „Vážime si dobrovoľnícke nasadenie a nezištne venovaný čas našich detí, sprevádzajúcich a zodpovedných osôb, podporu ich rodín i každú formu podpory pre Dobrú novinu v jej 23. ročníku,“ dodáva s vďakou na záver.

Na verejnú zbierku Dobrá novina je možné prispieť do konca marca online na www.dobranovina.sk, poslaním príspevku na účet SK7711000000002940457894 alebo odoslaním darcovskej SMS správy s textom „DMS DOBRANOVINA“ na číslo 877. Cena darcovskej SMS je 2 eurá.

Alojz Vlčko

Mama Abeba Hauku s dcérkou Weini a synom Birhane pred svojím domčekom, Foto: Danica Olexová, 2016 zdroj: www.dobranovina.sk

V Prievidzi máme nové Centrum paliatívnej starostlivosti

Nezisková organizácia Sv. Lujza, n. o. slávnostne otvorila 22. januára 2018 Centrum paliatívnej starostlivosti. Na otvorení sa zúčastnili zapálení aktívni odborníci, laici aj zástupcovia organizácií a samozrejme, i samosprávy mesta.

Centrum bolo požehnané a zverené pod ochranu sv. Lujzy, ktorú pápež Ján XXIII. vyhlásil za patrónku sociálnej starostlivosti a sociálnych pracovníkov. Počas svojho života založila veľké množstvo domov pre chudobných a chorých. Stretnutie so sv. Vincentom de Paul poznačilo jej život. Pomohol jej založiť Inštitút Dcér kresťanskej lásky.

Podľa vzoru bohatej činnosti a pôsobenia členiek Dcér kresťanskej lásky aj Centrum zabezpečuje poskytovanie zdravotno-sociálnej starostlivosti pre paliatívnych pacientov formou mobilného hospicu, požičovanie zdravotných pomôcok a sociálne poradenstvo. Riaditeľ neziskovej organizácie Sv. Lujza, n.o., Ing. A. Vlček, v príhovore vyzdvihol veľkú osobnú zaangażovanosť a obetavosť všetkých, ktorí toto krásne dielo priviedli až k otvoreniu, aby mohli

služby Centra naplno užívať pacienti alebo ich príbuzní.

Sídlo Centra paliatívnej starostlivosti je na Ulici M. Gorkého 1 v Prievidzi, informácie získate na tel.č.: 046/542 56 65, e-mail: hospic.lujza@gmail.com.

Mária Melicherčíková

Keď odchádza matka kňaza

Nebolo ich tam menej ako sto. A možno ani menej ako dvesto. Tri-sto? Neviem to presne povedať. Každopádne počet ľudí na pohrebe Pauly Huliakovej, viac ako deväťdesiatročnej panej, ktorá zomrela 30. januára, bol práve takýto. Na miestne pomery (i vzhľadom na vek zosnulej) veľký. A to aj napriek tomu, že

zádušná svätá omša bola slúžená pri kaplnke v Necpaloch a pohrebný sprievod viedol pešo od kaplnky na necpalský cintorín. Fyzicky vyprevedať túto vzácnu paniu nemohli teda ani zďaleka všetci, ktorí boli pri nej v tejto chvíli aspoň duchom prítomní.

Ako je to možné? Bolo to preto, že mala syna kňaza? Alebo preto, že bola taká spoločensky vážená, že si nik nedovolil neprísť? Nie, dôvod bol iný. Táto jednoduchá ženička, deň čo deň kráčajúca z Necpál pešo do kostola (neskôr už vezená na vozíčku synom Mariánom), nevynechala žiadnu príležitosť pomodliť sa za iných, podať pomocnú ruku, milo sa usmiať a ubezpečiť o svojej podpore.

Týmito obyčajnými gestami si získala veľa priateľov spomedzi ľudí, medzi ktorými sa pohybovala. Či už to bola rodina, obyvateľia Necpál, prievidzskí farníci. A práve tí sa 2. februára popoludní zišli, aby ju odprevadili na jej poslednej ceste.

Odpocívajte v pokoji, drahá teta Huliaková! Nezabudnite na nás tam hore, lebo my na Vás nezabudneme!

-ph-

Pomáhajme s Úsmevom

Príbeh Svätej rodiny je stále živý. Po nedávnych starostiach so záchranou Dieťaťa už v tomto liturgickom čase prežívame úspešné pôsobenie Ježiša. Snažíme sa pochopiť putá vo Svätej rodine očami viery a prežiť ich cez vzťahy v našich rodinách. Vzdialenosť medzi Bohom a človekom, mamou a otcom, rodičom a dieťaťom či medzi priateľmi je menlivá veličina. Je však základom každého vzťahu.

Dávne tradície a na nich založené hodnoty najsilnejších pút medzi členmi rodiny sa v našej spoločnosti časom menili, oslabovali, až sa zmenil samotný pohľad na rodinu. Mení sa i status nedotknuteľnosti práva rozhodovania o riešeníach ťažkostí v rodine. Rozhoduje iná moc, daná štátom a systémom, ktorý sme si vytvorili. Snád' v dobrom úmysle pomáhať či uľahčiť rodinám. Sila v každej rodine však stále je, často o tom samotné rodiny iba tušia.

Spoločnosť priateľov detí z detských domovov Úsmev ako dar je občianske zdru-

ženie, ktoré na Slovensku pomáha už vyše 25 rokov rodinám, deťom i mladým dospelým - odchovancom detských domovov. Dobrovoľnícky i profesionálne. Veríme, že rodina si vie prevažnú väčšinu problémov vyriešiť sama a má na to prvotné právo. V širokom kruhu rodiny sú často ukryté poklady múdrostí, skúseností a vzťahov, v ktoré veríme, len ich treba dostať von. Máme bohaté skúsenosti, že forma tradičného, veľkého stretnutia rodiny je na to najvhodnejšia. Voláme to Stretnutie rodinného kruhu a dochádza na ňom často k nečakaným riešeniam. Príprava stretnutia sa môže zdať komplikovaná a rodina v tom potrebuje trochu pomôcť. Prostredníctvom vyškolených koordinátorov je organizovanie Stretnutí rodinného kruhu jednoduchšie, rodina sa môže sústrediť iba na vlastné nápady a úspech je na dosah ruky. Rodina na nich myšlienky a sily jednotlivcov vloží do svojho plánu, prevezme zodpovednosť za jeho naplnenie a vyriešenie problému.

Pripravujeme pre všetkých záujemcov, ktorí veria sile rodiny, Rodinný večer. Budete mať možnosť dozvedieť sa počas neho viac o Stretnutiach rodinného kruhu, ale i iných možnostiach pomoci a možno i práce s rodinami. Konat' sa bude dňa 26. februára 2018 v sídle pobočky Úsmev ako dar na Ul. T. Vansovej 43 v Prievidzi o 17.00 hodine.

Pracovníci Úsmevu ako dar Vás srdečne pozývajú a tešia sa na stretnutie s Vami.

Mária Melicherčíková

Farnosť otvára kurz pre lektorov

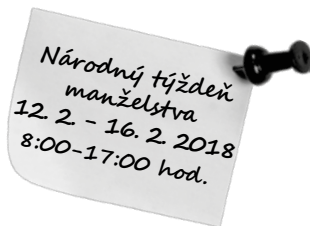
V našej farnosti Prievidza-mesto sa v priebehu pôstneho obdobia 2018 uskutoční Lektorský kurz. Je určený už fungujúcim prednášateľom biblických textov počas bohoslužieb, ako aj všetkým novým, ktorí majú záujem pracovať v Pánovej vinici ako lektori. Všetci budú vítaní v Pastoračnom centre na fare vždy v sobotu o 17.30.

Okrem biblickej, liturgickej a komunikačnej formácie, ktorú zabezpečí miestny farár, sa účastníci kurzu budú snažiť dosiahnuť dobré poznanie slovenského spisovného jazyka a primerané používanie jeho prostriedkov v jazykovom prejave. Na to, aby človek dosiahol kultúrny hovorový prejav a prednes napísaného textu, nestačí ovládať znalosť písma a mať schopnosť čítať, ale je aj nevyhnutné poznať a dodržiavať základné ortoepické pravidlá spisovnej slovenčiny a prozodické vlastnosti reči, o ktorých bude prednášať špecialistka v danej problematike Mgr. Viera Mádrová.

Vladimír Slovák

Pozvánky z Daddy's café

Počas Národného týždňa manželstva, t.j. od 12. 2. do 16. 2. 2018, Daddy's café pozýva na návštevu snúbencov a manželov. Tím kaviarne pripravuje pre páry prekvapenie - v čase otváracích hodín (od 8.00 do 17.00), hru pre páry a možnosť zasúťažiť si o darčkové balenie kávy Daddy's café.

V pondelok 19. 2. 2018 bude hosťom v Daddy's café pediater a profesor sociálnej práce, pán prof. MUDr. Jozef Mikloško, PhD., ktorý je predsedom organizácie Úsmev ako dar. Vo svojej prednáške sa bude venovať významu raného detstva pre duševné zdravie so zameraním na prenatálny vývin dieťaťa. Prednáška sa bude konať v čase od 17.00 do 19.00. Vstupné je dobrovoľné.

Dňa 3. 3. 2018 budú v Daddy's café chvály vedené skupinou Called by name z Nitry.

V roku 2018 prináša Daddy's café novinku - jednu nedeľu v mesiaci budú bývať večery špeciálne venované manželským párom. Viac informácií sa dozviete na daddyscafe.sk.

Žofia Hakošová

Farský ples prebehol v harmónii tela i ducha

Už po osemnásty raz sa niekoľko desiatok farníkov stretlo v Kultúrnom dome v Necpaloch, aby spoločne strávili večer naplnený tancom, hudbou a spevom. Tohtoročný farský ples sa konal v sobotu 3. februára a do tanca na ňom opäť hrala hudobná skupina Necpalanka.

„Mnohí z vás ste tu harmonicky zladení, či už v rámci svojho oblečenia, alebo aj v rámci oblečenia vás a vášho partnera,“ povedal na úvod pán dekan Vladimír

Slovák. „Verím, že tak, ako ste zladení navonok, prenesiete túto harmóniu i do atmosféry plesu a všetko prebehne tak, ako má.“ Nasledoval prípitok, dobrá večera a začalo sa tancovať.

Program na plese opäť obohatil i kultúry program, tentoraz v podaní fašiangovníkov z folklórneho súboru Hájčiek z Chrenovca a členov FanNecpaly. Nechýbala tradičná súťaž s lietadielkami a tombola. Piesne v ľudovom tóne sa striedali s tými modernými a na plese sa dobre vytancovali všetky vekové kategórie.

Text: Petra Humajová
Foto: Štefan Kollár

U piaristov sa obnovuje plesová tradícia

V piatok 2. februára sa roztancovala sála Kultúrneho domu v Opatovciach nad Nitrou. Plesali nielen študenti, ale i učitelia piaristickej školy a známi hostia. Témou plesu bola Noc fantázií.

Ples otvoril slávnostný prípitok, ktorý predniesol pán zástupca Ambróz Jamriško. Okrem iného priznal, ako sa teší, že študentský ples sa opäť stáva tradíciou školy. Študenti si pripravili aj zaujímavý program. Prítomní mali možnosť vypočuť si viaceré hudobné vystúpenia. Niektoré mali za úlohu ukázať spevácky a muzikálny talent, iné zabaviť publikum. Diváci mali tiež možnosť zamyslieť sa nad básnickym predneseným príbehom.

Na ples prijala pozvanie aj primátorka mesta Katarína Macháčková. V príhovore si sama úprimne zaspomínala na svoje študentské roky, ktoré tiež boli spojené s plesmi. Samozrejme, nesmela chýbať ani tombola, v ktorej boli okrem iného aj naozaj hodnotné ceny. A opäť sa našiel i nový kráľ a kráľovná plesu.

V poradí druhý ročník školského plesu usporiadala súčasná študentská rada Piaristickej školy v Prievidzi. Po niekoľkoročnej pauze sa tak zrejme obnovuje tradícia piaristického plesu.

Text: Mária Pytlová
Foto: Dominik Priehoda

Na karnevale to bzučalo ako v úli

Prvá februárová nedeľa bola u piaristov karnevalovou. V jedálni piaristickej školy sa v tento deň zišlo niekoľko desiatok detí aj s ich rodičmi, aby sa spoločne zabavili preoblečení v maskách.

„Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu.“ (Sk 4, 32) Tak znelo motto tohtoročného karnevalu. Zodpovedala mu i maska pátra Jána Hríba SchP, ktorý sa deťom tentoraz predviedol ako včelár. So svojimi včielkami sa síce najskôr nepohodol, ale neskôr našli spoločnú reč. A tak to má byť i s nami - napriek všetkej našej rozdielnosti.

Deti sa na karnevale dobre vybláznili a pri tanci si vybili svoju energiu pred príchodom pôstu. Nechýbalo im ani sladké pohostenie, ktoré na karneval priniesli ich obetaví rodičia.

Text: Petra Humajová

Foto: Štefan Kollár

Srdečne blahoželáme!

Anka Gálová je jednou zo zakladajúcich členov redakcie časopisu Bartolomej. Prežila všetky fázy jeho rastu od plienok (vyrábania časopisu priamo na kolene - na písacom stroji) až dodnes, keď je na vysokej technickej, ale hlavne obsahovej úrovni.

Či je časopis Bartolomej ešte v období puberty, či už dospelý, nevieme. Máme však istotu, že Anka sa zaň, za redaktorov a čitateľov neúnavne modlí.

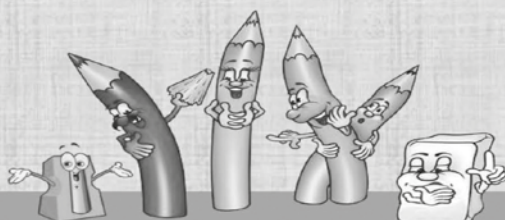

Anka, dnes by sme Ti chceli k Tvojmu krásnemu životnému jubileu 70. narodeninám popriať, aby Boh odmenil všetky Tvoje námahy, veľké obety a lásku k písanému slovu. Vyprosujeme Ti u Pána požehnanie na zdraví, láske blízkych a radosť zo života. Buď aj naďalej takým optimistom a svedkom Kristovej lásky ako doteraz. Prajeme Ti k tomu veľa síl.

Redakcia časopisu Bartolomej

**Piaristická spojená škola
Františka Hanáka,
A. Hlinku 44, Prievidza**

**Vás pozýva na
DEŇ OTVORENÝCH DVERÍ
16. február 2018 od 7.50 hod. do 12.30 hod.**

Môžete si pozrieť:

- ✓ materskú školu
- ✓ základnú školu
- ✓ 8-ročné a 4-ročné gymnázium
- ✓ strednú odbornú školu, odbory
 - grafik digitálnych médií
 - pedagogický asistent
 - murár, stavebná výroba

Tešíme sa na Vás na Ul. A. Hlinku 44 v Prievidzi.

Informácie získate na webe školy www.piaristi-pd.sk,
facebooku a tel. č. 046 54 24 997

Misia a ľudská ohraničenosť

Evangelii gaudium, 3. časť

Pri realistickom ohlasovaní evanjelia je kresťan pripravený aj na ohraničenosť, ktorá vyplýva z ľudskej krehkosti a rôznorodosti. Pápež vysvetľuje, že rôznorodosť nie je nedokonalosť, ale pomáha lepšie vyjadrovať a rozvíjať bohatstvo evanjelia.

Milosrdenstvo ako najväčšia čnosť

Ak sa chceme vyhnúť tomu, že namiesto evanjelia budeme ohlasovať iba súbor poučiek a morálnych hľadísk, naša misia by mala byť ponorená v milosrdenstve, „ktoré je samo osebe najväčšou čnosťou... a je osobitnou úlohou pre tých, ktorí sú nadradení“. Ten, kto chce druhým odovzdávať pravdy evanjelia, mal by viac poukázvať na milosť ako na zákon, preukazovať viac lásku ako iné hodnoty, a zviditeľňovať viac Ježiša Krista ako Cirkev.

Prekážky ako nové výzvy

Rýchle kultúrne zmeny sa môžu stať pre nás výzvou. Pápež upozorňuje na potrebu hľadať správny jazyk, ktorým k ľuďom hovoríme. Nemal by sa zakladať na vernosti nejakej formulácii, ale na odovzdanie podstaty. *„Vyjadrenie pravdy môže mať veľa podôb. A obnova vyjadrovacích foriem je nevyhnutná na odovzdávanie nezmeneného významu posolstva evanjelia dnešnému človekovi.“* Skúsenosť nás učí, že tou formou reči (nie iba verbálnej), vďaka ktorej ľudia upadli do tmy hriechu, je možné k nim zrozumiteľne prehovoriť aj pri ohlasovaní svetla evanjelia (napr. počúvanie hudby, sledovanie TV).

Tiež by sme sa nemali znepokojovať, ak v snahe priblížiť Božie pravdy neuspejeme u všetkých ľudí, lebo *„nikdy sa nám nepodari dosiahnuť, aby sme z učenia Cirkvi urobili čosi ľahko pochopiteľné a s radosťou prijateľné celkom pre všetkých.“* Viera má aj rozmer kríža a vždy je tu aj nejaký tieň. Nemal by nám však brániť hlásať evanjelium s postojom, ktorý v druhom človeku prebúdza *„súhlas srdca skrze blízkosť, lásku a svedectvo“*.

Pápež tiež navrhuje prehodnotiť naše zvyklosti a cirkevné predpisy zakorene-

né v priebehu dejín, ktoré síce môžu byť pekné, ale už neslúžia potrebe odovzdávania evanjelia. Citujúc cirkevných učiteľov zdôrazňuje, že *„príkazov daných Božiemu ľudu priamo Kristom a apoštolmi je veľmi málo... a život veriacich sa nemá príliš preťažovať, aby sa nepremenil na otroctvo, keďže Božie milosrdenstvo chcelo, aby naša viera bola slobodná“*.

Misionárske srdce sa nebojí „blata ulice“

Misionárske srdce si je vedomé limitov a stáva sa *„slabým pre slabých... a všetkým pre všetkých.“* (1Kor 9, 22) Vie, že ono samo musí rásť v poznávaní a chápaní právd evanjelia, že aj ono sa musí naučiť rozlišovať cesty Božieho Ducha.

Misionárske srdce *„sa nikdy neuzatvára, nikdy sa neskrýva za vlastné istoty, nikdy si nevolí tvrdosť ako prostriedok sebaobrany... nezanedbáva dobro, ktoré môže vykonať, aj keď riskuje, že sa pri tom zašpini blatom ulice.“* Nebojme sa prekážok, ktoré stoja v ceste ohlasovania evanjelia, ale sa sväto znepokojujeme pre mnohých našich bratov, ktorí žijú bez sily, svetla a útechy. Ježiš nám neustále opakuje: *„Vy im dajte jest!“* (Mk 6, 37)

Elena Blašková

Dnes na slovíčko s manželmi Žabenskými

Naplňte nádoby vodou!

Navonok nenápadný pár. Keď strávite v ich blízkosti dlhší čas, začnete vnímať silu vzájomnej hlbokkej jednoty a lásky, podmanivú ako lahodné víno. No aj v prípade tohoto „manželského vína“ predchádzalo jeho chuti mnoho nádob na očisťovanie naplnených vodou, slzami pokánia a bolesti. Ako Boh zázračne premenil vodu na víno v manželstve Jarmily a Mariana Žabenských?

▪ Najskôr sa zdalo, že na všetko vystačí veľká láska. Ako sa začal váš príbeh žienicha a snúbenice?

Maroš: Ja som Jarku zbadal a „bol som v tom“. Bola to láska na prvý pohľad. Začal som ju dobýjať, niekedy som bol aj dotieravý...

Jarka: ...ale ja som si ani nemyslela, že taký pekný chlapec by mohol mať o mňa vážny záujem. Maroš sa mi od začiatku veľmi páčil. Po niekoľkomesačnej známos-

ti a vzájomnom zblížení sa sme však zistili, že máme rozdielny svetonázor. Maroš pochádzal z neveriacej rodiny, hoci bol pokrstený a ja z veriacej praktizujúcej rodiny. Vytváralo to napätie, lebo naši príbuzní tlačili na nás oboch, aby sme zmenili svoj svetonázor.

▪ Napriek spomínanej nejednote láska medzi vami stále rástla a priviedla vás napokon k rozhodnutiu zosobašiť sa.

Ako ste vyriešili rozdielnosť v oblasti svetonázoru pri sobáši?

Maroš: Svadbu sme mali na mestskom úrade, a potom aj v kostole. Kňaz, ktorý nás sobášil, ma ovplyvnil natolko, že som získal už v tom čase bázeň a úctu voči Bohu. Keď som v deň našej svadby stál v kostole pod križom, prvýkrát som pocítil túto bázeň vo svojom srdci. Ale to, že ma potom rodina tlačila do života praktizujúceho kresťana, vo mne vzbudilo odpor. Myslím si, že keby to tak nebolo, stal by som sa ním omnoho skôr. Na začiatku nášho manželstva sme sa s Jarkou dohodli, že jej nebudem brániť vo výchove detí vo viere v Boha a v účasti na sviatostiach a ona zase bude tolerovať môj nezáujem o Cirkev.

▪ **Teda žili ste každý svoje presvedčenie v slobode, ktorú ste jeden druhému darovali. Čo vás v živote posunulo ďalej vo vzájomnom zjednotení sa?**

Jarka: Keď sa nám narodilo prvé dieťaťko, syn Marian, mal diagnostikovanú vážnu srdcovú chorobu a lekári mu dávali iba malú šancu na prežitie. Bolo to pre mňa veľmi ťažké obdobie. V tom čase sa mi môj manžel stal veľkou oporou a prejavil paradoxne väčšiu vieru, že to bude dobré, ako ja. Druhý dôležitý moment v živote bola pre mňa rada jedného kňaza, ktorý mi povedal, že ničím iným nezískam manžela pre vieru, iba láskou.

▪ **Vnímala si, Jarka, napriek vášmu odlišnému názoru na Cirkev a sviatostný život, že Ježiš je stále pri tebe, že je prítomný aj medzi vami ako manželmi?**

Jarka: To, čo sa navonok javilo ako negatívne, napr. vplyv rodiny, okolia, choroba dieťaťa, nás v skutočnosti stále viac a viac zbližovalo. V jednote a láske medzi nami, ktorú som cítila, som vnímala aj prítomnosť Boha medzi nami. V tom čase som svoju dôveru vkladala v blízkosť Matky Božej a zavesila som do nášho bytu (do vstupnej haly) veľký obraz Matky Ustavič-

nej Pomoci a od toho času sa začali diať veci, ktoré boli pre nás nepochopiteľné. Predovšetkým sa to prejavilo vo veľkom pokoji pre všetkých členov rodiny, ale aj ľudí, ktorí nás navštívili. Po celý čas (18 rokov) som sa vytrvalo modlila za obrátenie môjho manžela a uzdravenie syna. Som veľmi vďačná, že moje prosby boli vypočuté.

▪ **Maroš, ako by si ty opísal svoju cestu k vnútornému obráteniu a k lepšiemu pochopeniu svojej veriacej manželky?**

Maroš: Už od začiatku môjho vzťahu s Jarkou (a aj oveľa skôr) som cítil potrebu hľadať odpovede na otázky zmyslu života. Dlhو ma naplňal vzťah k prírode, ale v istom bode som pochopil, že mi to nestačí. Odkedy som sa zamiloval do Jarky, prichádzalo do môjho života stále viac a viac podnetov v tomto hľadaní a zároveň aj nové odpovede na otázky, ktoré som si kládol.

Keď náš starší syn musel v 16-tich rokoch podstúpiť veľmi náročnú operáciu, pri ktorej hrozilo, že o neho prídem, Jarka sa za týchto okolností ako matka nevedela rozhodnúť, čo máme urobiť. Ale vo svojej viere odovzdala všetko do Božích rúk. Boh na to odpovedal tak, že rozhodnutie som urobil ja. Nechal som sa viesť vôľou môjho syna, ktorý s operáciou súhlasil, a podpísal som reverz. Po tomto vážnom rozhodnutí na hranici života a smrti som cítil silnú potrebu ísť do kostola a modliť sa.

▪ **Ako si sa napokon dokázal včleniť do rodiny Cirkvi, s ktorou si mal na počiatku tvojej životnej cesty problém?**

Maroš: Oslovilo ma, akým spôsobom ma prijali medzi seba veriaci ľudia v našom kostole v bojnickej farnosti. Privítali ma, úprimne sa tešili, objali ma a to mi zostalo natrvalo v pamäti. Zároveň v jubilejnom roku 2000 sv. Ján Pavol II. urobil a povedal veci, ktorými ma ovplyvnil do takej miery, že mi to zmenilo život. Vtedy som sa

úprimne rozhodol prijať sviatosti - svätú spoveď, sv. prijímanie a birmovanie (v 48 rokoch). Tým som sa natrvalo začlenil do života Cirkvi a po istom čase som cítil, že to, čo som dostal, musím dávať ďalej.

▪ Akým spôsobom ste spolu ako manželia prekonali strach a pohodlnosť zostať uzavretí vo svojej viere iba v rodine? Inak povedané: Kedy sa stala voda vášho manželstva tým vinom, ktoré ste ponúkli aj druhým?

Jarka: Maroš po jeho obrátení smelo vykročil cestou svedectva o dobrom a láske - vom Bohu, ktorému odvtedy hovorí Otec. Pre mňa bol inšpiráciou môj mladší syn Ľuboš. Po počiatočných neúspechoch sa mi podarilo prihlásiť ho do piaristickej školy. Táto sa stala v mojom duchovnom živote veľkou oporou. Ľubko veľmi pekne a príjemne dokázal rozprávať o Ježišovi, čo ma v tom čase nesmierne obohacovalo. Zatúžila som tiež svedčiť takýmto spôsobom o Božej láske a požehnaní. Prvé naše spoločné svedectvo sme s Marošom vydali na stretnutí rodičov žiakov piaristickej školy. Následne sa niektorí zúčastnení rodičia rozhodli vytvoriť modlitbové spoločenstvo, ktoré funguje dodnes. Postupne sme vďaka nemu pocítili pozvanie stať sa členmi piaristickej fraternity. Toto miesto sme prijali ako svoju službu a miesto posvätenia uprostred Cirkvi, hoci vnímame,

že prvým a základným priestorom pre našu službu je farnosť v Bojniciach.

▪ V dnešnej dobe majú manželia viac ako inokedy problém zostať verní záväzku, k akému sa zaviazali prijatím sviatostného manželstva. Rovnaký problém nastáva aj vo vzťahu k Cirkvi. Čo by ste poradili dnešným manželským párom ako recept, aby zostali verní svojmu partnerovi po celý život a nikdy nevzdali boj o spoločné šťastie na zemi i vo večnosti?

Maroš: Je potrebné mať vždy úctu a rešpekt voči partnerovi a z lásky sa vzdať niečoho, čo môže narušať vzájomnú jednotu manželov. Prioritou človeka žijúceho v manželstve by malo byť dobro toho druhého. Človek by sa mal snažiť urobiť všetko pre šťastie svojho partnera. To urobí šťastným aj jeho samotného. Ale, žiaľ, nie vždy som to i ja sám takto chápal a dodržiaval.

Jarka: V našom manželstve som sa snažila zaujímať o potreby môjho manžela. Ľahostajnosť a nezáujem o druhého vedie k vzájomnému odcudzeniu sa. Mojim cieľom bolo vytvoriť pre neho domov, do ktorého sa bude rád vracat' a kde bude s láskou prijatý. Veľmi nám tiež v láske a vo vzájomnej vernosti pomáhalo, že sme vždy všetko plánovali a robili spolu. Do-volenky a víkendy sme prežívali spoločne, nikdy sme sa nerozdeľovali. A napokon, vo všetkom mi bolo oporou vedomie, že na dané problémy nie som sama, mám pomoc Boha, Panny Márie a môjho manžela.

Milá Jarka a Maroš, ďakujem vám za rozhovor a prajem nerušené pokračovanie oslavy vášho manželstva uprostred veselých a spokojných „svadobčanov“. ☺ Naozaj, ste pre nás povzbudením, že „láska stačí na všetko“.

Elena Blašková
Foto: archív rodiny

Boh je verný, lebo nikdy neodvolá svoj sľub

Uplynulo už veľa rokov, odkedy som naposledy hľadela do usmiatej tváre človeka, ktorého vernosť ma povzbudzuje. On mi ako prvý „zvestoval Krista“ ako osobu a ja som tej osobe uverila celým svojím srdcom. Hoci som i predtým chodila do kostola a mala už za sebou svätý krst, spoveď, prijímanie aj birmovku, t.j. všetky štyri sviatosti dospelého kresťana, až pod jeho duchovným vedením som spoznala Pána Ježiša ako milujúcu a milovaniahodnú osobu.

Boh je verný, lebo som stretla kňaza žijúceho verne svoj sľub, ktorým sa zaviazal žiť pre Lásku, pre osobu Boha vo svätej Cirkvi, v opravdivej Božej rodine.

Čím sa mu podarilo prelomiť vo mne múr zákonníckej viery, ktorá sa u nás na Slovensku často dedí a dáva ľuďom odvahu prijať sviatosti aj bez toho, aby im naozaj porozumeli a celým srdcom ich prijali? Jednoducho. Mal na nás, mladých „zo stretka“, čas. Našiel si ho. Vždy pravidelne počas piatkov nám dal k dispozícii jednu izbu na skromnej a starej fare, kde sme sa mohli so svojimi „nápadmi“ realizovať. On počúval, keď bolo treba, podporil alebo vysvetlil, čo, ako a prečo.

Vo svojej múdrosti a prezieravosti ako muž, ktorý chápal, že iba jeden výchovný postoj (ten jeho) nestačí, pozval ku spolupráci na vedení mládežníckych stretní aj rehoľné sestry vincentky, a tak môžem povedať, že sme boli „kompletná rodina“. On ako duchovný otec formoval našu odvahu, vernosť, vytrvalosť, zmysel pre službu (najmä na svätých omšiach), a sestričky, ktoré sa v neďalekom meste starali v domove o starých ľudí, zase náš súcit, nehu, ale aj vzťah k Božiemu slovu. Tam som sa učila, kto je dieťa, kto je otec, matka, sestra, brat. Samozrejme, všetko

sa dialo na duchovnej rovine, a teda nechcem uberať význam mojej pokrvnej rodine. Ale tam, „na strestkách“, v izbe jednej fary, som sa duchovne narodila a trochu aj povyrástla. Hoci som spoznala Pána Ježiša ako osobu dost neskoro, formovanie týmto kňazom ma poznačilo navždy a dalo mi základy pre môj ďalší duchovný život.

Človek, o ktorom píšem, je pre mňa žijúcim svedectvom, že Boh je verný. Vtedy, v 18-tich rokoch, sa v mojom živote niečo zmenilo, niečo veľmi dôležité. Uverila som Ježišovi, jeho láske a добрôte. A stalo sa tak aj vďaka kňazovi, ktorý mi svojím životom ukázal, čo znamená milovať Boha, žiť pre Boha a obetovať sa z lásky k Bohu. Robil tak vtedy, keď som ho spoznala ako svojho duchovného otca, a robí tak dodnes, po takmer štvrtstoročí odkedy sa poznáme, hoci na úplne inom mieste. Sily slabnú, ale oheň v duši zostal. Láska, ktorá je svedectvom viery. Túžim po tom, aby vernosť otca nasledovali aj jeho deti. Tie duchovné.

Text: Elena Blašková
Kresba: Anička Janečková

Skauti - verní a oddaní

Druhý bod skautského zákona znie: Skaut je verný a oddaný. Máloktorý bod skautského zákona je tak pevne previazaný so skautským sľubom. Vernosť je totiž cnosť, ktorá umožňuje pevne vytrvať v žití nejakého záväzku. V skautskom prípade v záväzku, ktorý skaut dobrovoľne sľubuje pri skautskom sľube. Čo vlastne znamená, že sú skauti verní a oddaní?

V troch rovinách

Katolícky kňaz Milan Bubák hovorí, že vernosť môžeme vidieť v troch rovinách. Môžeme hovoriť o záväzku nejakej úlohe, napríklad nejakému projektu alebo poslaniu; o záväzku ideálu, napríklad spravodlivosti, pravde či kráse (v skautskom prípade práve skautskému zákonu); a o záväzku inému človeku, napríklad v manželstve. Aj toto rozdelenie pomáha vysvetliť, komu a čomu sa snažia byť skauti verní a oddaní.

Kto je verný, dodrží slovo

Ak skaut dokáže splniť svoje slovo, je verný tomu, komu ho dal. Ak na schôdzke povie, že do budúceho stretnutia niečo pripraví a všetci sa na to spoľahnú, svoju vernosť im dokáže najmä tým, že na to nezabudne. Skaut, ktorý nezabúda na maličkosti a zodpovedne vždy splní, čo sľúbil, potvrdzuje svoju vyspelosť a to, že záväzok plnenia skautského sľubu myslí vážne.

Na druhej strane je zábudlivý skaut, na ktorého sa spoľahnúť nedá. Práve o ňom sa čoskoro roznesie chýr, že „sa mu nedá veriť“. Skautská výchova preto učí, napríklad cez menšie skautské projekty,

myslieť na veci komplexne a nezabúdať na drobnosti.

Nevybočiť z cesty

Vernosť ideálom je veľmi široký pojem. Druhý bod zákona podčiarkuje odhodlanie vyslovené v skautskom sľube - kráčať za vytýčeným cieľom: plniť si povinnosti voči Bohu a vlasti, pomáhať v každom čase blíznym, a napokon zachovať samotný skautský zákon. Toto odhodlanie spája milióny skautov na celom svete.

Pre skauta nie je dôležité, či je toho alebo onoho konkrétneho vierovyznania, ale či plní to, čomu verí. Iné záväzky voči Bohu má kresťan, iné žid a iné moslim alebo hinduista. No všetci skauti na celom svete potvrdzujú svoju vernosť Bohu práve vtedy, keď si ich plnia. Ak je skaut verný Bohu, plní to, čo od neho vyžaduje. Zachováva jeho prikázania, spoznáva jeho vôľu, snaží sa ho nezáraďať.

Skaut, verný dedičstvu, ktoré zanechali jeho predkovia, svojím rozumom, mravnosťou a poctivou prácou tvorí hodnoty pre dobro celej spoločnosti. Ak má zdravý vzťah k vlasti a národu, dokáže rozlíšiť štvavý nezmyselný nacionalizmus od ochrany toho, čo je v záujme národa. Je

hrdý na to, čo dokázali jeho predkovia, a váži si, že žije v slobodnej vlasti. Skaut je verný aj vtedy, keď pomáha blížnym. Robiť dobré skutky a pomáhať nimi, to je to najskautskejšie, čo môže skaut urobiť. Skautskú vernosť teda skaut potvrdzuje aj tým, že neodmietne pomôcť blížnemu. Práve zachovávanie denného hesla skautov - denne vykonať aspoň jeden dobrý skutok - je úžasným nástrojom na pretváranie sveta k lepšiemu.

Príprava do života

Doživotný záväzok vernosti inému človeku je asi najväčším záväzkom, aký môže človek dať, a nie je ľahký. Dôslednosť vo všetkých vyššie menovaných príkladoch skauta pripravuje aj na sľub vernosti inému človeku v manželstve. Ak snaha zachovať skautský zákon „obrusuje“ jeho nezodpovednosť, o čo jednoduchšie sa mu realizuje záväzok byť niekomu oporou v šťastí i nešťastí až do konca života! Práve poslušnosť radcovi, vodcovi, predstavenému či rodičovi, ktorá tiež patrí k skautským zásadám, je školou takejto vernosti.

Text: Alojz Vlčko

Foto: Marián Suvák

NÁRODNÝ TÝŽDEŇ MANŽELSTVA
SLOVENSKO 2018

12.-18.2.2018

*Manželstvo
ako umenie lásky*

Pozvánka

Dňa 13. 2. 2018 o 18.30 h sa v piaristickom kostole v Prievidzi uskutoční slávnostná svätá omša pri príležitosti Národného týždňa manželstva s (už tradičnou) obnovou manželských sľubov, na ktorú ste všetci srdečne pozvaní.

www.ntm.sk

Manželská vernost' nie je len osobnou záležitosťou človeka

Súčasná vyspelá spoločnosť nemá štátnu teóriu, na základe ktorej by usmerňovali rodinný život. Jednak preto, že sú nábožensky rôznorodé a zväčša ústavne garantujú náboženskú slobodu (čo však nevylučuje tendencie ku krajnostiam, akými sú úplné odmietanie náboženstva a verejnej diskusie o náboženských hodnotách, alebo, naopak, snahy náboženských radikálov presadiť svoje náboženské právo na úroveň celoštátne, všeobecne záväzného práva, ako napr. v prípade islamskej šarije). Ale aj preto, že nie sú schopné, nechcú, alebo tiež nemajú politickú odvahu odvodiť takúto teóriu z jasného, racionálneho zhodnotenia dôsledkov správania sa ľudí. **Hlavným vodidlom sa stala ľubovôľa** každého človeka, pre ktorú štát vytvára čoraz väčší priestor: benevolentnými zákonmi (hlavne o interrupciách a rozvodoch) a bujnením sociálneho systému (keď kladie na plecia všetkých zodpovednosť, ktorú by mali niesť konkrétni jednotlivci).

Manželská vernost' ako základ stability

Poučku „rodina je základnou bunkou spoločnosti“, ktorá sa dnes už vníma ako banálna, vyslovovali bez rozdielu všetci myslitelia a vedci, ktorí kladli základy spoločenských vied. Túto tézu zatiaľ nikto spoľahlivo nevyvrátil, hoci s postupujúcim rozpadom rodín v týchto spoločnostiach sa čoraz intenzívnejšie špekuluje o tom, že ľudstvo je možno schopné prežiť aj bez rodiny, že na to možno stačí len vzťah matka - dieťa, a aj to dokonca len v obmedzenom trvaní. Na poli vedy a politiky sú debaty o rodine veľmi ťažké: vášnivé, osobné, a často aj iracionálne. Pouvažujme preto radšej o faktoch, hoci pre nedostatok priestoru len zbežne. Sústreďme sa pritom na údaje o význame a dopadoch manželskej vernosti ako určitej záruky stability rodiny.

Ako prvé si zhrňme niektoré údaje o **sexuálnom správaní**, ktoré napovedajú veľa o postojoch k manželskej **vernosti**, hoci

tá je stále vysoko cenená ako podmienka šťastného manželstva - vo výskume EVS 2017 ju ako „veľmi dôležitú“ pre harmonické manželstvo alebo partnerstvo označilo 88,9 % respondentov nad 18 rokov (Sociologický ústav SAV, 2017):

- skúsenosť s pohlavným stykom priznalo 14 % dievčat a 18 % chlapcov vo veku 15 rokov (percentuálny rozdiel nebol štatisticky významný, čiže ide o približne rovnaké podiely chlapcov a dievčat), objímanie a maznanie priznalo až do 70 % 15-ročných (výskum HBSC 2013/2014);

- 20 - 40-roční respondenti odpovedali na otázku „Vadilo by Vám, keby mal Váš syn (dcéra) sexuálne styky skôr, ako by bol plnoletý (vo veku do 18 rokov)?“ nasledovne: „vôbec by mi to nevadilo“ uviedlo 7,3 % ak by išlo o syna/4,9 % ak o dcéru, „nevadilo by mi to, ak by účinne predchádzali otehotneniu“ - 29,9 % (syn) / 22,5 % (dcéra), „skôr by som povedal/a, že by mi to vadilo, ale nesnažil/a by som sa ho/ju v tom ovplyvňovať, nechala by som to na neho/ňu, je to jeho/jej život“ - 17,7 % (syn) / 18,4 % (dcéra), „vadilo by mi to a snažil/a by som sa ho/ju ovplyvniť“ - 34,1 % (syn) / 39,1 % (dcéra), „vadilo by mi to a urobil/a by som všetko pre to, aby s tým prestal/a aj za cenu, že sa rozvádime“ - 10,9 % (syn) / 15,2 % (dcéra) (Matulník-Ritomský-Pastor 2003);

- tí istí respondenti v tom istom výskume odpovedali na otázku „Predstavte si teraz, že by raz Váš dospelý syn (dcéra) chcel/a žiť spolu so svojou priateľkou (priateľom) v jednej domácnosti bez toho, aby sa zosobášili. Aký by bol k tomu Váš postoj, vadilo by Vám to?“, „nevadilo by mi to“ uviedlo 33,9 % (syn) / 29,7 % (dcéra) respondentov, „skôr by som povedal/a, že by mi to vadilo, ale nesnažil/a by som sa ho/ju v tom ovplyvňovať, nechala by som to na neho/ňu, je to jeho/jej život“ - 38,7 % (syn) / 36,9 % (dcéra), „vadilo by mi to a snažil/a by som sa ho/ju ovplyvniť“ - 22,2 % (syn) / 26 % (dcéra), „vadilo by

mi to a urobil/a by som všetko pre to, aby s tým prestal/a aj za cenu, že sa rozvadiame“ - 5,2 % (syn) / 7,3 % (dcéra) (Matulník-Ritomský-Pastor 2003);

- podľa štatistických údajov za rok 2016 je priemerný vek neviest pri prvom sobáši (28,8 rokov) o celý jeden rok vyšší ako priemerný vek prvorodičiek živonarodených detí (27,8); štyri z desiatich detí sa rodia mimo manželstva; 29 897 párov vstúpilo do manželstva a 9 286 manželstiev sa rozviedlo (Štatistický úrad SR, júl 2017).

Dôsledná analýza stavu rodiny na Slovensku a jeho spoločenských a ďalších dôsledkov by si vyžadovala veľa priestoru. Už na základe predstavených údajov ale vidíme, že **význam manželskej vernosti je u nás síce väčšinou deklarovaný, no v skutočnosti sa na jej dodržiavanie nevytvára ani spoločenský tlak** (nehovoriac o aktivitách na podnietenie promiskuity detí a mládeže prostredníctvom médií či akože vzdelávacích projektov, spravidla iba propagujúcich antikoncepcné prostriedky a lekárske prehliadky), **ani nie je podstatnou súčasťou výchovy mládeže pre rodinný život.**

Návyk sexuálnej zdržanlivosti

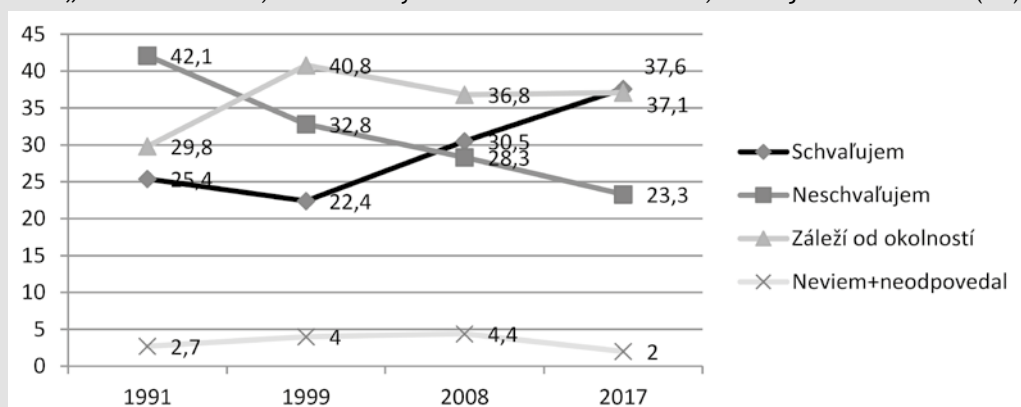
Z teologického hľadiska má manželská vernosť oveľa väčší a zložitejší význam, no i tak nemožno vynechať sexuálnu zdržanlivosť ako jej dôležitú zložku. Tá stojí na

cnosti umiernenosti, ktorá sa v sexuálnej oblasti prejavuje ako čistota. Významný nemecký kresťanský filozof Josef Pieper poukázal na to, že podobne ako Aristoteles, aj sv. Tomáš Akvinský obhajoval naplnenie pohlavného pudu a s ním spojenú slasť ako prirodzené a dobré (nie hriešne). Avšak za predpokladu, že je dodržaná miera a poriadok, pričom nejde o nejaký abstraktný či všeobecný poriadok, ale o poriadok praktického, zdravého rozumu.

V súlade s tým aj umiernenosť a zdržanlivosť (ktorá je často potrebná aj v manželstve) nie je odmedzujúcou silou, ale práve naopak, silou dynamickou, podnecujúcou aktívne utvárať svoj život a okolie podľa rozumného poriadku. Čistota tak umiernením pohlavnej sily uskutočňuje poriadok rozumu. **A každá nečistota má dve tváre - necudnosť a nespravodlivosť.** Ničí samého nečisto sa správajúceho človeka tak, že spôsobuje mravnú zaslepenosť a prostredníctvom nej neschopnosť rozvíjať cnosť praktickej múdrosti. (Por. J. Pieper: Ctnosti. Česká kresťanská akademie, Praha 2000, s. 113-134.) A ničí aj bližných s dopadom na celú spoločnosť: spomeňme napríklad chudobu osamelých rodičov a detí, škodlivé vzory správania a výchovy, riziká šírenia pohlavných chorôb, a mnohé ďalšie dôsledky, až po tie najtragickejšie - duchovné.

Mária Suríková

Graf: „Ak chce žena dieťa, ale chce ho vychovávať sama a žiť bez muža, schvaľujete to alebo nie?“ (v %).

Zdroj: databáza EVS 2017, Sociologický ústav SAV v Bratislave a Kusá, Z. - Tižik, M. (zost.): Výskum európskych hodnôt 1991-1999-2008 slovenská a česká spoločnosť. Sociologický ústav SAV a IRIS, Bratislava 2009, s. 100.

Zrazu dospelý

8. 1. 2018

Máte ešte stromček? Viete, kedy som videl prvý vyhodенý? Na druhý vianočný sviatok, 26. decembra večer. „Žeby pre niekoho bolo už po Vianociach?“ opýtal som sa smutne v duchu.

Oficiálne sme Vianoce ukončili včera - ako zvyčajne v nedeľu po Troch Kráľoch. Pri bohoslužbách sme ju prežívali ako spomienku na krst Krista Pána. Čítali sme o udalosti, ktorou Ježiš začal svoje verejné účinkovanie. Dva týždne predtým sme sa venovali dieťaťku v jasličkách a zrazu hovoríme o dospelom mužovi. A čo bolo medzi tým? Máme zachytenú len jednu udalosť, a aj to len u jedného evanjelistu, sv. Lukáša. Keď mal Ježiš dvanásť rokov, bez vedomia rodičov ostal po púti v jeruzalemskom chráme.

Pri krste mal rok minimálne 30. O tom, ako ich prežil, nevieme nič. Pričom práve vtedy dozrieval ako muž, ako človek majúci svoju profesiu a súčasne pripravujúci sa na úlohu Učiteľa a Vykupiteľa. A možno práve preto, že bol vtedy v ústraní, že sa nezviditeľňoval, dozrel.

Učiteľia duchovného života hovoria, že nie je dobré ísť so všetkým na bubon. Že mnoho vecí, najmä tých najdôležitejších, človek musí prežiť v tichosti. Tam totiž dostávajú najväčšiu silu, energiu, ktorá vydrží aj celý život. Stromček ani Vianoce nie. Ale rozhodnutia prijaté v tichu, po zrelom uvažovaní, po dialógu s Bohom a so sebou samým, áno.

Vladimír Slovák **rtv:** Rádio Slovensko **rtv:** slovensko.rtv.sk

Nestačí investovať

15. 1. 2018

Minulý týždeň som na chalupe dorábал tepelnú izoláciu. Je totiž jasné, že nestačí kúriť, dodávať do priestoru teplo. Treba ho tam i udržať. Inak by sme kúrili oveľa viac a väčšinou do „ľuftu“, neekonomicky.

Spomenul som si pritom na rozhovor, ktorý som viedol s jedným starším pánom pred 25 rokmi v Kremnici. Teda vtedy bol odo mňa o dosť starší, ale dnes by bol asi môj rovesník. Hľadal som zdroje na obnovu jednej kultúrnej pamiatky. „A ako to potom budete udržiavať?“ opýtal sa ma. „Na to som nemyslel. Ved' keď to obnovíme, tak to nejaký čas vydrží,“ odpovedal som. „Áno, ale oveľa kratší čas ako s pravidelnou údržbou,“ odpovedal. „Máte topánky?“ spýtal sa. „Áno,“ odpovedal som. „S nimi je to podobne,“ pokračoval. „Ak ich čistíte a krémujete, vydržia dlho, ak sa o ne nestaráte, raz dva je po nich. Viete, to je jeden z našich najväčších problémov. Investujeme a necháme to tak, tam končíme. A tak o pár rokov musíme znovu investovať. Oveľa viac, ako keby sme veci udržiavali,“ ukončil rozhovor.

Naozaj nestačí kúpiť, obnoviť či investovať, treba myslieť na to, ako vec čím dlhšie udržať pri živote, funkčnosti, účelnosti a kráse. Dnes to vidím podobne ako on, teda (tak trochu) zrelý muž. A nielen pri tepelnej energii.

Stred či vrchol?

22. 1. 2018

Tak sme pomaly na vrchole - či skôr v strede zimy. Tento týždeň by sa mal aj medveď obrátiť na druhú stranu. A zimu na väčšine Slovenska i cítime. Aj keď neviem, či toto sú najväčšie mrazy a najväčší sneh. Ono to totiž nemusí vždy súvisieť. Vrchol nemusí byť v strede. Či už z hľadiska ročného obdobia, alebo pracovného výkonu, či z hľadiska lásky, alebo aj celého ľudského života.

Ako mladý som si predstavoval, že vrchol života je v skončení školy a kňazskej vysviacke. Podobne to vnímali moji kamaráti so svadbou ako vrcholom lásky. Potom sa človek už len vezie. Dnes neviem posúdiť, kde bol vrchol, a či už vôbec bol. Ved' môj učiteľ, Kristus, dosiahol svoj vrchol až na kríži, teda v úplnom závere svojho života.

Ono to teda naozaj nemusí súvisieť. Je dobré si skôr uvedomiť premenlivosť či kolísavosť nášho života. Raz sme hore, raz dole. Raz nám to ide, inokedy sa nedarí. Niekedy sme prijímaní, a niekedy sa nám zdá, že nás nikto nemá rád. Po všetkých týchto životných vlnách treba jednoducho plávať ďalej. A aspoň z hľadiska pohľadu lásky, ktorú dávame, stále rásť. Tam sme totiž pravdepodobne vrchol ešte nedosiahli.

Zamyslenie na dnešný deň **rtv:** vysiela každý pondelok 5:20 hod.

Dokončenie

29. 1. 2018

Minulý týždeň sa mi to konečne podarilo. Už niekoľko rokov som mal naplánovanú jednu väčšiu prácu. V novembri som začal a minulý utorok, po dvoch mesiacoch, konečne dokončil.

Ako typický sangvinik nemám problém sa nadchnúť, všeličo rozbehnúť či rozčítať. Väčšinou takto zápasím s niekoľkými knihami naraz. Lebo dočítať, ale najmä dokončiť prácu je pre mňa niekedy veľký problém. Minulý týždeň však bol asi výnimočný, lebo po troch mesiacoch som dočítal peknú knihu o Martinovi Lutherovi. Chcel som ju prečítať vlni, na 500. výročie reformácie, ale nestihol som.

Nuž, každý je nejaký. Jeden rýchly, iný pomalý, jeden introvert, iný extrovert. A nikto nie je dokonalý. Každá povaha má svoje plusy i mínusy, výhody i nevýhody. Každý má s niečím problém a s väčšinou svojich chýb zápasíme celý život. Neviem, či je to dobre, alebo zle, ale je to tak.

Treba to jednoducho prijať. Lebo práve prijatie seba samého so svojimi koreňmi, zdedenými dispozíciami, talentami i neschopnosťami, prijatie svojho tela i svojej povahy je cesta k pokoju duše. K vyrovnanosti a šťastiu. Jednak preto, že nesnívame o nereálnych veciach, a jednak preto, že nám je jasné, kde treba znovu a znovu zabráť. Aj dnes.

Na okraj...

Tri otázky Dominike Kukaňovej, certifikovanej trénerke pre fitness a kulturistiku, výživovej poradkyni a konzultantke, ktorá sa špecializuje na tréningy zamerané na redukciu hmotnosti a tvarovanie postavy. Vedie si vlastnú stránku na Facebooku „Fitness - láska, vášeň, závislosť“. Zvítazila v súťaži Mozolani Challenge 2016. V súčasnosti pôsobí vo fitness centre NorthGym Prievidza na Ul. Novackého 1.

1

Je vhodné začať s cvičením v hocíjakom veku, napr. aj na dôchodku?

Myslím si, že to, kedy človek začne s cvičením, nemá nič spoločné s vekom. Jediné, čo môže vek ovplyvniť - a na čo si treba dať väčší pozor - je zdravie. O zdravotnom stave a prípadných zdravotných obmedzeniach treba informovať trénera. Či už ide o rôzne úrazy z minulosti, alebo aj o bežné problémy, ako sú vysoký alebo nízky krvný tlak, a podobne. Najmä vo vyššom veku by bolo dobré najskôr v tejto súvislosti absolvovať lekársku prehliadku. Z vlastnej praxe a skúsenosti viem, že vek nie je prekážkou. Ba naopak, niekedy ženy vo vyššom veku mali väčšiu motiváciu, odhodlanosť a dreli na tréningoch viac ako násť-ročné dievčatá. Mala som klientky aj po 50-tke, dokonca aj po 60-tke.

Samozrejme, osobitnou kapitolou je strava, ktorú treba prispôbiť každému na mieru - vzhľadom na vek, ale aj metabolizmus či bežný výdaj energie.

2

Kedy má zmysel dať si vypracovať nutričný a tréningový plán a trénovať s trénerom?

Vedieť cvičiť, správne cvičiť, to sa treba naučiť. Keď niekto začína a nikdy predtým necvičil, mal by mať aspoň zo začiatku trénera, ktorý vysvetlí, ukáže, naučí a bude viesť. Pretože ľudia robievajú chybu, že prídu a cvičia sami, pritom často nesprávne. Môžu si urobiť viac škody ako úžitku. Buď časom zdravotné ťažkosti, alebo nemusia mať výsledky a príde demotivácia. Niekedy sa pre trénera rozhodnú aj tí, ktorí už dlhšie cvičia sami, ale chcú sa posunúť vyššie - majú iné ciele, chcú sa naučiť niečo nové, obohatiť tréningy, narušiť stereotyp. Veľmi dôležitou úlohou trénera je motivovať klien-

ta, osvojiť si jeho cieľ, ku ktorému sa ako tím chcú dopracovať. Aj preto by dobrý tréner mal dbať aj o stravovací režim klienta (racionálne a vyvážené stravovanie) a celkovú životosprávu. V správnom stravovaní spočíva 80 % úspechu.

Nevylučujem, že človek môže svoj cieľ dosiahnuť, aj ak cvičí sám, ale s pomocou trénera sa k nemu môže dopracovať rýchlejšie a bezpečnejšie. Tréner vypracuje tréningový plán, v ktorom zohľadní aj potrebnú mieru cvičenia. Mnohí totiž robia chybu aj v tom, že cvičia hneď od začiatku príliš veľa, alebo príliš málo. Ale na výber trénera si treba dať pozor. Fitness priemysel je dnes v rozkvele a jestvuje veľa trénerov, ktorí majú viac skúseností s tým, ako si spraviť reklamu, než so samotným tréňovaním.

3

Je cvičenie so záťažami vhodné pre všetkých, napr. aj pre tých, ktorí nechcú mať veľké svaly?

Strach z cvičenia s váhami je len mýtus. Najmä dievčatá a ženy nechcú cvičiť s viac ako 1-2 kg činkami, aby vraj nevyzerali ako ten kulturista z časopisu. Podstatné je nastavenie tréningu, typ tréningu, počet opakovaní. Je rozdiel mať silový, objemový a rysovací tréning. Tréning môže byť zameraný aj na vytrvalosť, kondičku, silu, atď. No je rozdiel aj v rôznych tréningových plánoch, princípoch, ktoré smerujú k naplneniu želaného cieľa. Samozrejme, nie je dobré začať hneď s ťažkými váhami, ale nemá zmysel ani zostať dlhodobo na tých istých váhach. Pre dosiahnutie akéhokoľvek cieľa je však rozhodujúce najmä nastavenie stravy.

Pripravila: Mária Suríková

Foto: archív Dominiky Kukaňovej

VEREJNÁ ZBIERKA na podporu piaristických škôl

Názov zbierky: Pietas et Litterae
číslo zbierky: 000-2017-033377

Organizátor zbierky:
Rehoľa piaristov na Slovensku

Trvanie zbierky:
1. november 2017 - 31. august 2018

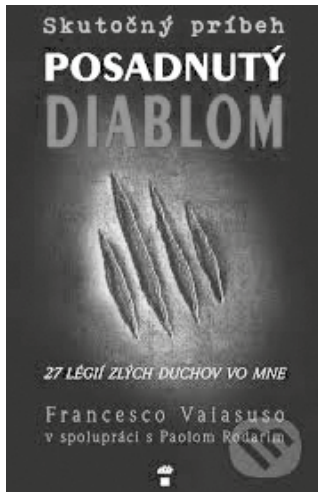
Číslo účtu IBAN:
SK90 0200 0000 0038 6288 6654

Vernosť v dobrom i zlom

Recenzia knihy *Posadnutý diablom*

Dokázali by ste byť svojmu manželovi či manželke verný nielen v dobrom, ale i v zlom? Mnohí z vás by isto odpovedali: „Áno, pokúsili by sme sa o to, dali by sme do toho všetko, veď sme si to sľubovali pred oltárom...“ Lenže ľahšie sa o tom hovorí, ako sa to žije, keď príde chvíľa skúšky. Daniela, manželka Francesca Vaia-susa, by o tom vedela povedať svoje.

Celé sa to „prevali-lo“ asi rok po svad-be. Francesco mal už od detstva prob-lémy s chorobami, čo prichádzali a od-chádzali bez zjavné-ho dôvodu, s pamä-tou a učením... Ale až po tom, čo začal žiť aktívnejším ná-boženským životom, sa ukázala skutoč-nosť. Francesco bol posadnutý diablom.

„Vieš, Francesco, si ako vedro plné vody, ktoré stojí mnoho rokov v rohu nejakého vidieckeho domu a na jeho dne je veľa blata,“ povedal mu jeden exorcista. „Našími modlitbami sme túto vodu zvirili. Blato, ktoré je na dne, túto vodu zakalilo. Keď sa má vy-čistiť, je potrebné, aby sa kal vyplavil.“ Kniha, ktorú vydalo Vydavateľstvo Don Bosco v roku 2014, je prioritne o Fran-cescovom posadnutí - o tom, ako sa pre-javovalo a ako s ním Francesco bojoval. Celým príbehom sa však ako nenápadná niť vinie i ďalšia línia - línia manželskej odvahy a vernosti. Francesco o tom píše: „Raz večer moja mama povedala: ‚Danie-la, ak chceš byť niekoľko dní sama, ak sa chceš na nejaký čas vrátiť k svojej mame a bývať u nej, môžeš ísť. Nebudeme ťa za to odsudzovať. My sa o Francesca po-staráme. (...) Máš celý život pred sebou. My nevieme, ako sa toto skončí. Môže byť, že Francesco sa toho nikdy nezba-

ví. Neviem, či si môj syn dokáže udržať manželstvo.’

V tej chvíli sa s Danielou niečo stalo. Zareagovala ako na smrť ranené zviera, ktoré cíti, že sa ešte môže zachrániť, a znenazdajky vyhlásila: ‚Dost! To stačí! Nejdem preč! Toto sa musí skončiť!’ (...) Neskôr mi povedala, že v tej chvíli, keď počula, ako ju moja mama ponúka, že ak chce, môže odísť, vytušila, že tými-to zdanlivo milými slovami jej diabol na striebornom podnose ponúka ústup. Po-chopila, že môže a musí bojovať presne ako ja.“

A Daniela bojovala ozaj urputne. Ne-ustálou modlitbou, pokorným prijímaním všetkých Francescových stavov či výpa-dov, snahou robiť ich spoločný život čo najviac radostným a čo najviac normál-nym. Raz, keď pred exorcizmom Fran-cesco nebol schopný vstať z postele, sama ho obliekla a meravého zniesla do auta. Vôbec nevie, ako to dokázala.

Až neskôr obaja pochopili, že táto jej schopnosť spočívala v čomsi nadprirodze-nom. „V plnej sile som si uvedomil moc sviatosti manželstva,“ píše Francesco.

„Až teraz som vedel vysvetliť, prečo som si roky na začiatku exorcizmu stiahol z prsta obrúčku a hádzal ju do Daniely a do frátra Benigna - manželstvo je pre Zlého niečo neznesiteľné, niečo, čo treba zničiť.“

Satan útočil i na ich manželstvo a skúšal všetky možné výpady... Francesco sa však nevzdával. Dnes už tento od posadnutia oslobodený muž vydáva svedectvo o všetkom, čo zažil. Zdôrazňuje však pri tom

najmä jedno: „Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré.“ (Rim 8, 28)

Knihu, ktorú Francesco Vaiasuso napísal v spolupráci s novinárom Paolom Rodarim, venoval svojej manželke Daniele. Každý, kto si ju prečíta, určite pochopí, prečo.

Text: Petra Humajová

Foto: martinus.sk, youtube.com

„Daniela pochopila, že Zlého môže poraziť jedine láskou, dotvárať každodenný život jednoduchými gestami, naplňat' ho radosťou a trpezlivosťou. Varila chutné jedlá, slávnostne prestierala stôl. Satanovi je neprijemné všetko, čo je pekné a dobré, a neraz ziapal: ‚My nemôžeme jesť! Ani ty a Francesco nesmiete ochutnať to jedlo!‘ Jej reakcia, jej vytrvalosť Satana zaskočila, ale mňa tešila. Po namáhavom boji som často ležal zbadačený v posteli a počul som Daniela, ako sa ‚zvráta‘ v kuchyni. Štrnganie tanierov, pohárov a hrncov, vôňa jedla, to všetko vo mne posilňovalo nádej a istotu, že moja domácnosť a moja rodina sa napriek všetkému nerúcajú.“

(Úryvok z knihy Posadnutý diablom)

Kúsok neba

Kráčala som po chodníku. Bol vyšperkovaný množstvom kaluží, a tak som upriamila svoj zrak práve na ne. Boli až po okraj naplnené mútnou vodou...

No nebola to iba tmavá, špinavá voda, ktorá ma zaujala. V každej tej mláke sa zrkadlil nevšedný obraz - odraz. V jednom bol rozkonárený strom, v inom oblaky či úlomky slnečných lúčov, ktoré zlátili povrch mláky ako vzácny artefakt.

Uvedomila som si, že aj v tých našich životných mlákach sa vždy, ak máme oči aj dušu otvorené, zračí kúsok neba - nádeje.

Text a foto: Veronika Hoffmannová

Milé deti,

pred vstupom do pôstneho obdobia, kedy sa budeme pripravovať na Ježišovo obetovanie sa za nás, sa chceme ešte trochu zabaviť. Ľudia to zvyknú v tomto období častejšie robiť, preto chodia napríklad na plesy. Aj vy ste už možno navštívili nejaký ten maškarný ples.

Na zasmiatie sme si teda pre vás pripravili jeden vtip. Nebude to ale také jednoduché. K jeho dokončeniu budete musieť vylúštiť osemsmerovku. Ak náhodou ešte neviete, ako sa osemsmerovka lúšti, máme tu krátke pravidlá. Nebojte sa, je to veľmi jednoduché. ☺

Púšťou ide pútnik. Náhle zbadá, že ho prenasleduje lev. Začne utekať, no lev sa stále blíži. Keď je už lev tesne pri ňom, pútnik padne na kolená a prosí Boha:

„Pane, vnukni, prosím, tomuto levovi kresťanské zmýšľanie!“

Lev okamžite padne na kolená, zopne ruky, vzhliadne k nebu a hovorí:

„Pane, ďakujem, že mi tak milosrdne p...
(koniec vtipu v tajničke).“

V osemsmerovke budeme hľadať a spoznávať, kto a aký je náš Boh. Boh je:

C	E	T	O	O	P	A	C	D	A	R
O	S	O	O	A	A	Ý	R	B	O	D
L	I	V	CH	K	S	N	A	L	E	S
T	L	I	R	S	T	Č	D	Í	A	T
E	A	Ž	A	Á	I	E	O	Z	Ľ	V
V	C	Š	N	L	E	V	S	K	E	O
S	D	P	A	O	R	E	Ť	O	T	R
V	Á	K	R	M	P	R	D	E	I	I
Ä	L	J	E	D	Á	N	C	O	Č	T
T	V	M	O	C	N	Ý	C	E	U	E
Ý	S	T	Y	P	R	I	A	T	E	Ľ

BLÍZKO
DOBRÝ
LÁSKA
MOCNÝ
NÁDEJ
OCHRANA
OTEC (2x)
PÁN
PASTIER
PRIATEĽ
RADCA
RADOSŤ
STVORITEĽ
SVÄTÝ
SVETLO
UČITEĽ
VEČNÝ
VERNÝ
VLÁDCA
ŽIVOT

Rubriku pre
deti pripravila
Romana
Hofmanová

Verný až do smrti

Blahoslavený Izidor Bakanja

Hoci žil v prevažne ateistickom prostredí, svoju vieru nezaprel. A to ani za cenu smrti. Afričan Izidor Bakanja zomrel síce mladý, ale Cirkev naňho nezabúda. A okrem vernosti zdôrazňuje i jeho schopnosť byť tvorcom dialógu medzi ľuďmi.

Izidor Bakanja sa narodil niekedy okolo roku 1885 v dedinke Bokendela-Bekalaka na území dnešného Konga. Bol tretím zo štyroch detí rodiny žijúcej v kmeni Boanga.

Krst i škapuliar

V roku 1905 začal Izidor pracovať ako robotník na stavbe v Mbandaki. Tu sa stretol s trapistami, od ktorých sa dozvedel, čo znamená veriť v Ježiša Krista. A Ježiš si ho získal. Už o rok neskôr sa nechal pokrstiť a prijal i škapuliar Matky Božej z hory Karmel. Stal sa laikom darujúcim Bohu všetko.

Ako kresťan sa Izidor snažil najmä o zmierenie znepriatelených kmeňov. Bol mužom dialógu. Ľuďom rozprával o sile lásky, ktorá nehladá na farbu pleti či spoločenské postavenie. Venoval sa však i katechetickéj a apoštolskej práci.

S vierou sa netajil

Po krátkom pobyte doma sa opäť vydal za prácou. Tentoraz sa zamestnal u belgického spolumajiteľa firmy obchodujúcej s kaučukom a slonovinou. Spolu s ním odišiel do Ikily, kde sa stal pomocníkom u pána Van Cautera, zárlivého protivníka viery. A keďže Izidor sa so svojou vierou netajil, hneď narazil na jeho odpor.

Cauterovi okrem toho, že neustále rozprával o Ježišovi, vadila najmä skutočnosť, že Izidor aj do práce nosil na krku škapuliar. Kázal mu dať si ho dole, a keď neposlúchol, rozkázal ho zbičovať. Izidor však aj na druhý deň prišiel do práce so škapuliárom na krku. Cautera to tak rozzúrilo, že mu škapuliar strhol z krku a opäť ho dal

zbičovať - tentoraz však bičmi zakončenými ostrými klincami.

Necítim nenávisť

Hoci mal dostať „len“ 200 rán, Cauterovi pomocníci Izidora bili, až kým nebol polomŕtvy. Potom ho odviekli do udiarne kaučuku, kde ho nechali ležať, aby tam pomaly zomrel.

Ľudia ho našli až po štyroch dňoch. Bolo im jasné, že sa mu už nedá pomôcť. No on, hoci umieral, neustále im rozprával iba o Ježišovej добрote a láske. Zavolali k nemu kňaza, ktorý ho nabádal, aby svojmu mučiteľovi odpustil. Izidor mu však povedal: „Ja necítim nijakú nenávisť. Rozkázal ma mučiť. To je jeho vec. Musí vedieť, čo robí. Budem sa za neho modliť. A keď budem v nebi, budem zaňho veľa orodovať.“

Izidor Bakanja zomrel 15. augusta 1909. Za blahoslaveného ho vyhlásil pápež Ján Pavol II. v roku 1994. Pri tejto príležitosti povedal: „Pretože si chcel za každú cenu ostať verným svojej viere, ktorá má počiatok v krste, zniesol si, podobne ako tvoj Majster, bičovanie. Odpustil si svojim prenasledovateľom, ako tvoj Majster odpustil na kríži; ukázal si sa, napriek všetkému, ako tvorca zmierenia a mieru.“

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje: Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 4; www.catholica.cz,
Foto: www.carmelites.ie

FAŠIANGOVÁ

Príde prasiatko k zásuvke a hovorí:
„A teba tam kto zamuroval?“

Idú tri korytnačky po púšti, sú strašne smädné, idú rok, dva... Po 5 rokoch vidia v diaľke pohár. Prídu celé natešené k poháru, tešia sa, že sa napijú, ale pohár je prázdny. Nechajú pohár tak a vydajú sa na ďalšiu púť za vodou.

Po ďalších 5 rokoch prídu do oázy, chcú sa napiť, ale nemajú pohárik. Premýšľajú, čo s tým urobia, až jednej z nich napadne:

„Jedna z nás sa vráti po pohárik.“

Vyberú jednu z nich a korytnačka vraví: „Dobre, ja pôjdem, ale vy mi musíte sľúbiť, že sa nenapijete, kým budem preč.“

Korytnačky súhlasili a dohodli sa, že počkajú. Čakajú 5 rokov a hovoria si:

„No, už by mohla byť pri pohári a pomaly by mohla ísť späť.“

Po ďalších 5 rokoch si hovoria:

„No, už by tu mohla byť, ale počkáme ešte chvíľku.“

Počkajú teda ešte dva roky, ale potom je už ten smäd taký neznesiteľný, že si hovoria:

„Napime sa, veď ona to aj tak nezistí. Ak sa nenapijeme, zahynieme, ako možno zahynula aj naša kamarátka.“

Prídu k pramienku, chcú sa napiť, keď sa z krovia ozve hlas tretej korytnačky: „Vááážen! Pokiaľ si nebudeme dôverovať, ja po ten pohárik nepôjdem...“

Dcéra sa pozerá na mamu, ako si nanáša plet'ovú masku a pýta sa jej:

„Mami, prečo to robíš?“

„Aby som bola krásna.“

Neskôr večer, keď si ju dáva dole, sa jej dcérka spýta:

„Vzdávaš to?“

Turista ide vzadu v taxíku a chce sa spýtať taxikára na nejaké tipy, kam môže v meste zájsť. Nakloní sa k nemu a poklepe šoféra na rameno. Ten hrozivo vykrikuje, strhne volant, odrazí sa od autobusu na chodník a zastaví tesne pred obrovským preskleným výkladom. Turista, dosť vystrašený, sa začne okamžite ospravedlňovať:

„Pardon, pardon, netušil som, že jedno malé poklepanie vás môže takto vydesiť...“

Taxikár sa k nemu otočí a zareve:

„NIKDY! Už nikdy mi toto nerobte!!!“

Potom sa rozdýcha a hovorí:

„Nie je to úplne vaša vina. Viete, ja som dnes prvý deň v novej práci a predtým som roky jazdil s pohrebákom.“

Jeden chlapec nosil na bruchu stále okuliare a raz sa ho kamaráti opýtali:

„Prečo nosíš na bruchu okuliare?“

On im odpovedal:

„Doktor mi povedal, že mám slepé črevo.“

„Mami, prosím ťa, pod' sem a vyhnaj tú muchu z mojej izby!“

„Synček môj, nehovorí sa vyhnať, ale vyžeh.“

„Dobre mami, už nemusíš, už som ju vyžeh.“

„Nehovorí sa vyžeh, ale vyhnať.“

Babička sa pýta vnuka:

„Tak čo, Pet'ko, ako sa máš?“

„No, ujde to, len s tvojou dcérou sú neustále problémy!“

VTIPPARÁDA

Ide zajac na novom bicykli popri podnapitom medved'ovi a medved' na neho kriči:

„Hej, zajac, odkiaľ si zobral na ten bicykel?“

Zajac mu veselo odpovedá:

„Kto nepije, ten má.“

Na druhý deň ide zajac na novej motorke a opäť stretne podnapitého medveda. Medved' udivený zvedavo sa ho pýta:

„Hej, zajac, odkiaľ si zobral na novú motorku?“

Zajac veselo odpovedá:

„Kto nepije, ten má.“

Na tretí deň ide zajko na novej žiguli a zrazu ho predbehne medved' na Ferrari. Začudovaný zajac nemôže uveriť vlastným očiam a pýta sa medveda:

„Medved', odkiaľ si zobral na to nové Ferrari?“

Medved' sa len zasmeje a povie:

„Odovzdal som fľaše.“

Chlapci sa začali dohadovať, kto dostane od mamy prvú šišku. Mama využila príležitosť, aby im dala lekciu z morálky:

„Keby tu sedel Pán Ježiš, povedal by: Prvú šišku si vezme môj brat, ja môžem počkať.“

Po chvíli ticha sa Tobiáš obrátil k svojmu bratovi a povedal:

„Matúš, ty budeš Ježiš!“

Jedna pani hovorí druhej:

„Jáááj, pán farár mal minule výbornú kázeň. Trvalo mi dva týždne, kým som sa dostala do starých koľají!“

Turista navštívil Svätú zem. Pri Geneza-
retskom jazere žiadal prevozníka, aby
ho previezol po jazere.

„Prosím, pane, bude to 120 dolárov!“

Turista sa zhrozil:

„Tolko peňazí?“

„A vy neviete, čo je to za jazero? Kris-
tus chodil po ňom peši!“

„To sa mu nečudujem, pri takých ce-
nách!“

Otázka v sovietskom rádiu:

„Ktorá je vaša obľúbená historická po-
stava a prečo práve Lenin?“

Dvaja nenápadní chlapi vezú na bicykli
vrece piesku. Zastaví ich policajt a pýta
sa:

„Čo to máte v tom vreci?“

„Piesok!“

Policajt ich skontroluje a odíde.

Keď sa vzdiali, jeden chlapík hovorí
druhému:

„Vidíš? Takto sa kradnú bicykle!“

Janko príde za babkou a žaluje sa jej:

„Dnes som sa bol dať očkovať!“

„A proti čomu, Janko?“ pýta sa babka.

„Proti svojej vôli!“

Kto je patrónom eštechákov?

No predsa Jozef z Arimatey. On bol Je-
žišovým učeníkom, ale tajným...

Po Tichom oceáne sa plaví loď. Je-
den z pasažierov ukazuje na otrhaného
muža, ktorý poskakuje na neďalekom
ostrove a máva rukami. Pýta sa kapitá-
na:

„Kto to je?“

„Netuším, ale kedykoľvek tadialto ide-
me, tak má obrovskú radosť.“

Farská kronika

od 30. decembra do 25. januára 2018

Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:

Samuel Sluka

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Verona Pappová, 81 r.

Mária Amrová, 87 r.

Kristína Hrnčárová, 28 r.

Gabriela Foglová, 88 r.

Ján Homola, 62 r.

Irena Solčanská, 82 r.

Albín Kolárik, 80 r.

Anna Takáčová, 85 r.

František Kling, 71 r.

Jozef Kiaba, 74 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898

e-mail: alozj.vlcko@gmail.com

Vedúca vydania: Petra Humajová

Grafika: Beáta Voskárová

Redaktori: Vladimír Slovák, Marián
Husár, Ján Jáger, Elena Blašková,
Anna Gálová, Štefan Kollár, Mária
Melicherčíková, Mária Pytlová,
Mária Suríková

Kontakt:

tel.: 046/542 28 01

web: www.farapd.sk

e-mail: bartolomej@farapd.sk

adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:

str. 1 - Mária Melicherčíková

str. 2 - Štefan Kollár

str. 3 - Alojz Vlčko

str. 30 - Mária Melicherčíková

str. 31 - Dominik Priehoda, Adam
Chalmoviansky

str. 32 - Štefan Kollár

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Náklady na tlač:

cca. 0,40 €

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov.

Rukopisy nevraciamy.

Piaristický ples, 2. február 2018, Opatovce nad Nitrou

Farský ples, 3. február 2018, Kultúrny dom v Necpaloch

